

at dette Omraade hører naturlig med, det kan ikke udelukkes, principielt maa det med, og det er en Uretfærdighed i og for sig ikke at tage det med, naar de andre Virksomheder tages med. Spørgsmaalet stiller sig saaledes for os: Er der afgjørende Grunde med at tage dette Omraade med? Kunne de Dplysninger, man har tilveiebragt, gjøre det saa affrækkende, at man, om end med et Skuldertræk, maa udelukke det? Men det er det, vi ikke have kunnet finde, og man tør vel sige, at Ingen kan finde i de Dplysninger, der ere tilveiebragte, de ere beroligende mere end affrækkende, og derfor ere vi enige om i Klar at tage Søfart og Fiskeri med, dog med den nærmere Tilføielse, at det er Søfart samt Fiskeri med registrerede eller maalte Fartøier, der ere dansk Eiendom. Vi have ment netop at burde formulere det saaledes, væsentlig af Hensyn til, at det kun er registrerede eller maalte Fartøier, der komme med ind under Vigningen efter den Vigningsnorm, som vi foreslaa, og som jeg skal begrunde ved en senere Paragraf, og derfor bør Arbeidere paa et Skib, der ikke er i det Mindste maalt, ikke opnaa Sikkring, siden Skibet ikke er inde under Vigningen. Det kan føre til Resultater, man i et givet Tilfælde vil finde stødende, idet smaa Baade under 4 Tons, saavidt jeg veed, ere undtagne fra Maaling i Genhold til Hjemmel, som Loven af 13de Marts 1867 om Maalingen giver, men det har ikke kunnet afstrække os fra, at opstille denne i hele Lovens Sammenhæng naturlige Bestemmelse, fordi vi paa den ene Side maatte mene, at denne Udelukkelse, denne Ifte-Medtagelse under Maalingen, jo dog aldrig kunde hindre, og formentlig ikke er at forstaa saaledes, at den hindrer Noget fra at begjære sit Fartøi eller sin Baad maalt, og paa den anden Side maatte formode eller antage, at det vilde være Gjenstand for Overveielse fra Regjeringens Side, naar Loven kom ud paa denne Maade, om ikke denne administrative Undtagelse fra Maalingen, med dette Lovforslag for Die, maatte begrændses mere, end der hidtil har været Dpfordring til.

§ 3 foreslaas endelig ligeledes en ny Medaktion; men det er ikke saa meget, fordi Ændringen er saa særdeles afvigende fra Regjeringens Forslag, eller fordi Forandringerne deri ere saa overordentlig væsentlige, som fordi vi ikke kunne gjøre Forandringerne paa en praktisk Maade uden ved en Omredaktion. Forandringen er ganske vist betydelig nok, og det er et Punkt, jeg vil dvæle noget ved, fordi det kommer igjen paa mange andre Punkter i det Følgende. Der er nemlig en Række af Spørgsmaal,

som denne Lov vil fremkalde, dels med Hensyn til Spørgsmaalet om Retten til Sikkring, dels med Hensyn til Understøttelsens Størrelse, hvor Sikkring er indrømmet paa den ene og paa den anden Maade, fremdeles om Arbeidsgiveren hører med ind under de Vigningspligtige, og om Størrelsen af hans Bidrag, en Række af Spørgsmaal, ved hvilke vi have anset det for vigtigt at gennemføre en Ordning, hvorved de ikke i sidste Instants blive afhængige af det administrative Skøn, og vi have da i Klar ment, at der var intet af disse Spørgsmaal, som egentlig egnede sig til Domstolens Afgjørelse, hvorfor vi have forladt de Forslag, vi i Fjor stillede om nogle af dem i den Retning. Vi have derimod ment, at der ved dem alle burde være en Udgang til Appel eller Refurs til en Kommission eller et Udvalg, i hvilket Arbeidsgivernes og Arbeidernes Interesser vare repræsenterede. Delvis er Regjeringen gaaet ind paa Tanken i sit Forslag, idet den for nogle af disse Spørgsmaal har indrømmet en Udgang til Appel til en Kommission. Udvalgets Afvigelse fra Regjeringsforslaget gaar i to Retninger, dels, at vi ønske at udvide denne Kommissions eller dette Udvalgs Kompetence til flere Spørgsmaal, end Regjeringen havde tænkt sig, dels, at vi ønske Kommissionen sammensat paa en anden Maade end Regjeringen. Medens nemlig Regjeringsforslaget har organiseret Kommissionen saaledes, at alle Medlemmer, og saa de, der repræsenterer Arbeidsgivernes eller Arbeidernes Interesser, bestikkes af Kongen, har Udvalget ment, at kun Foranden burde være bestikket af Kongen, at Arbeidsgivernes Repræsentanter skulde bestikkes af Kommunalbestyrelsen og Arbeidernes Repræsentanter vælges for hvert givet Tilfælde af dem, hvis Interesser det gjaldt om, og det er navnlig det Sidste, vi lægge Vægt paa, fordi vi i alle disse Spørgsmaal anse det for at være af stor Vigtighed, at de, om hvis Interesser det gjælder, have Tillid til Afgjørelsen, berolige sig ved den, og vi mene, at det bedst opnaas ved, at Bestemmende selv har valgt Medlemmerne af det Udvalg, der endelig skal decideere, saaledes, at han med Føie kan tro, at de have Blik for og forstaa sig paa, hvad det dreier sig om med Hensyn til hans Interesser. Vi erkjende paa den anden Side, at Udvalget maa være ordnet saaledes, at der tilveiebringes den størst mulige Ensartethed og Fasthed i Afgjørelsen af alle Spørgsmaal; thi det kan jo ikke gaa an, at der udvikler sig en ganske forskellig Praxis paa forskellige Steder med Hensyn til Afgjørelsen af Spørgsmaalene.